

PAPIEŻ BENEDYKT XVI na wieczną rzecz pamiętkę

Kto podąża za prawością i miłosierdziem, znajdzie życie, prawość i chwałę (Prz 21,21). Czcigodny Sługa Boży Michał Sopoćko, prezbiter, przez posługę, duchowe kierownictwo, formację kapłańską tak wielu swoich współbraci, codzienne sprawowanie sakramentu pojednania, ukazywał Boże Miłosierdzie, przedstawiając je jako obecne i działające, a także rozpowszechniając jego treść i kult. Urodził się 1 listopada 1888 roku w wiejskim folwarku Juszewszczyzna, w powiecie Oszmiana, w Rejonie Wileńskim, w Polsce znajdującej się wówczas pod panowaniem imperium rosyjskiego. W roku 1910 wstąpił do seminarium wileńskiego nie będąc przy tym pozbawionym trudności czynionych ze strony władz Rosji. Został wyświęcony na kapłana 15 czerwca 1914 roku. Pełnił obowiązki wikariusza parafii, a następnie po odzyskaniu niepodległości przez Polskę na własną prośbę objął obowiązki kapelana w tworzącym się wojsku. Odbył studia na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie uzyskał tytuł doktora. Bardzo dokładnie przebadał zagadnienie alkoholizmu wśród młodzieży; owa dysertacja miała tak wielkie znaczenie, że senat wziął ją pod uwagę przy uchwalaniu ustawy dotyczącej przeciwdziałania tej moralnej zgubie młodzieży. Z woli przełożonych w Wilnie sprawował posługę duszpasterza Wojska Polskiego tamtejszego rejonu. W tym mieście nie tylko przywrócił do dawnego stanu kościół św. Ignacego, lecz prowadził także działalność duszpasterską wśród młodzieży pozaszkolnej, a także objął duszpasterską opieką członków Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży. Zanim zrezygnował z funkcji kapelana żołnierzy, w roku 1927 został mianowany ojcem duchownym w Metropolitalnym Seminarium Duchownym, którą to funkcję pełnił przez kilka lat, oddając się jednocześnie badaniom naukowym na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Stefana Batorego. Żywił bardzo mocne pragnienie zbudowania świątyni ku czci Miłosierdzia Bożego, lecz, w roku 1942, następstwa wojenne stanęły na przeszkodzie temu przedsięwzięciu. Od roku 1932 do 1942 pełnił funkcję spowiednika Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. W trakcie trwania (pełnienia) tej posługi zetknął się ze św. Faustyną Kowalską, której był spowiednikiem i kierownikiem duchowym. Po długim i dokładnym zbadaniu powierzonych siostrze treści dotyczących Miłosierdzia Bożego odczuwał bardzo głęboko, że jest powołany do rozpowszechniania jego kultu. Gdy ziemie Wileńszczyzny przeszły pod władzę Związku Sowieckiego, ludność polska była zmuszona tłumnie do udania się na terytorium Polski. Czcigodny Sługa Boży Michał Sopoćko również został zmuszony do opuszczenia Wilna i udał się do Białegostoku, gdzie w dalszym ciągu pełnił posługę duszpasterską zarówno w seminarium, jak też w konfesjonale oraz jako kapelan Sióstr Misjonarek. Także w Białymstoku postanowił zbudować świątynię ku czci Miłosierdzia Bożego, jednak zrodziły się nowe trudności. Gorąca cześć (umiłowanie) wobec Bożego Miłosierdzia pobudziła go do założenia Zgromadzenia Sióstr Jezusa Miłosiernego. Ze względu na bardzo ascetyczny tryb życia przeżył 87 lat, chociaż nigdy nie cieszył się dobrym zdrowiem. Otoczony opinią świętości zasnął pobożnie w Panu dnia 15 lutego 1975 roku w Białymstoku. Rozpowszechnianie się tejże opinii nakłoniło Czcigodnego Brata Edwarda

Kisiela, Biskupa tytularnego Limaty i Administratora Apostolskiego *ad nutum Sanctae Sedis* na terytorium Archidiecezji Wileńskiej znajdującym się w granicach Polski, aby rozpocząć proces beatyfikacyjny; rozpoczął się on pierwszą sesją dnia 4 grudnia 1987 roku, został zamknięty 29 września 1993 roku. Prawną ważność przeprowadzonego badania potwierdziła Kongregacja Spraw Kanonizacyjnych dekretem z dnia 22 września 1999 roku. Po pomyślnym wyniku Nadzwyczajnego Zgromadzenia Teologów dnia 5 października 2004 roku oraz po wydaniu pozytywnej opinii Ojców Kardynałów i Biskupów w czasie sesji zwyczajnej dnia 7 grudnia tego roku, Sługa Boży Jan Paweł II, świętej pamięci Nasz Poprzednik, dnia 20 grudnia 2004 roku zezwolił na wydanie dekretu o heroicznosci cnót (*super virtutibus*), a My sami osobiście zezwoliliśmy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych na promulgację dekretu o cudzie (*super miro*) dnia 17 grudnia 2007 roku i postanowiliśmy, aby obrzęd beatyfikacji odbył się 28 września 2008 roku w Białymstoku, w Polsce. Dzisiaj więc w Białymstoku, z naszego polecenia Czcigodny Brat Angelo Amato SDB, Arcybiskup tytularny Sili i Prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, odczytuje tekst Listu Apostolskiego, na mocy którego My zaliczamy Czcigodnego Sługę Bożego Michała Sopoćko w poczet błogosławionych:

**Wypełniając życzenie Naszego Brata
Edwarda Ozorowskiego, Arcybiskupa Białostockiego,
jak również wielu innych Braci w biskupstwie
oraz licznych wiernych,
za radą Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych,
naszą władzą apostolską zezwalamy,
aby odtąd Czcigodnemu Słudze Bożemu Michałowi Sopoćko, prezbiterowi
który swoje życie poświęcił głoszeniu Miłosierdzia Bożego
dając wzór kapłańskiej świętości,
przysługiwał tytuł Błogosławionego
i aby Jego święto obchodzono corocznie 15 lutego
w dniu Jego narodzin dla Nieba,
w miejscach i sposób określony przez Prawo.
W Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.**

To zaś, co postanowiliśmy, pragniemy, aby zarówno teraz jak i w przyszłości posiadało moc prawną bez względu na jakiegokolwiek przeciwne zarządzenia.

W Rzymie, u Świętego Piotra, pod pieczęcią Rybaka,
dnia 28 września 2008 roku, w czwartym roku Naszego Pontyfikatu.

Z polecenia Najwyższego Kapłana
Tarcisio Kardynał Bertone
Sekretarz Stanu

(Tekst łaciński i tłumaczenie przekazane przez Białostocką Kurię Metropolitalną)